

VII

*Dámy Ti škrtí naivního vepřika;
jejich manžel vykonává své povolání v komoře.*

Když vyšlo slunce, Ti vstal ze svého hliněného lůžka se spodním vyhříváním, otřel se vlhkým ručníkem a dal si svou „ranní rýži“, která se skládala z obilné placky a polévky s knedlíčky z lepkavé rýže plněnými zeleninou, podávané se šťávou z fermentované rýže rozmíchanou s vejcem; byl to dokonalý pokrm pro jasné myšlení, které v tomto zapeklitém případě potřeboval.

Slyšel brány ja-menu vrzat v jejich obrovských veřejích a oknem viděl, jak do dvora přibyl krásný palankýn. Byl to ten typ vozítka, který používají kurtizány, když jedou na svá pracovní dostaveníčka. Vyložili z něj mohutného, nehybného muže a Ti poznal Mistra Wanga.

Tiao Tchaj přišel svého pána informovat, i když ten ještě nedojedl: malá Skořice je vzhůru, noc proběhla bez dalšího rozruchu, ve vrbové čtvrti byl stejný klid jako v celém městě a personál Zábavního pavilonu jim vydal tělo.

„Řekni jim, ať si ho vezmou zpátky,“ odpověděl Ti.
„Pro tuto chvíli mi bude víc k užítku tam než tady.“

Tiao Tchaj nechápal, jak by mrtvý mohl být soudci k užítku, když bude od něj daleko, ale už dávno se vzdal snahy sledovat zákruty uvažování vytrysklého z hlavy jeho šéfa.

Jelikož se pobočník ani nehnul, soudce měl za to, že mu váhá sdělit něco nepříjemného.

„No tak, Tiao? Co mi chceš ještě povědět?“

Tiao Tchaj měl mrzutou náladu. Když byl teď odpočatý, jedna věc ho nutila pochybovat o vině slečny Jasmín.

„Hodně jsem uvažoval, vznešený soudce. Žena nemůže zardousit muže, není na to dost silná!“

Ti si řekl, že ten bývalý voják strávil příliš času ve vojsku, mezi tetovanými drsnáky, a ne dost v zázemí restaurací, kde kuchařky kroutí krkem kuřatům, stahují z kůže chlupatá, pernatá nebo šupinatá zvířata a od rána do večera zabíjejí tři stopy dlouhé úhoře. Nechal svou obilnou placku plackou a vstal. Bude lepší zjednat si v tom jasno.

„Vyzkoušíme to!“

V přilehlé místnosti jeho družky připravovaly děti na návrat k domácímu učiteli. Ti jim pověděl o názoru jeho pobočníka, že žena není schopná uškrtit muže.

„Opravdu, Tiao?“ řekla První paní a měřila si manželova asistenta tak, jako si prohlížíme zvíře, které brzy strčíme do hrnce.

Její manžel ten pohled znal. O krok ucouvl. Tiao Tchaj chtěl být milý a prohlásil, že ty jemné ruce s dokonalými nehty nejsou uzpůsobené k násilí. Soudce věděl, že jeho